

Първа глава

Аз съм легенда. Стихия, която не може да бъде пренебрегната. Истинска икона.

Освен това съм и жена, която току-що бе разляла карамелено лате по цялата предна част на своето черно палто на марката „Ол Сейнтс“ от рециклирана вълнена смес, което можеше да се пере само на химическо чистене. Но това не променяше факта, че аз, Софи Смолс, просто бях истински маркетингов гений. Чудовище на брандовете! Кучката с най-яките предложения и идеи.

Спрях на светофара, чудейки се дали би било странно да се поздравя сама с „дай пет“ насред Сити Роуд. Вероятно не би било. Всички в Лондон са прекалено заети да са заети, за да се заинтересуват. Прекалено заети, за да забележат, че се намират в присъствието на маркетингово величие. Разполагах с три седмици, за да приложа нова маркетингова стратегия за приложението за организиране на срещи, наречено Flirt First, което позволява на потребителите да се свързват едни с други въз основа на първоначално флиртуване, вместо по снимки. Беше истинско предизвикателство, като се има предвид, че идеята беше направо ужасна, но клиентът Еди Бейли, четиридесетгодишен мъж с характер на тухлена стена, буквално се влюби в нея и особено в потенциала за партньорство между инфлуенсърите. Честно казано, някои инфлуенсъри бяха страхотни и много добре ориентирани към бизнеса, но други биха си партнирали и със затвора в Гуантанамо, ако това щеше да им осигури безплатен оранжев костюм.

Развълнувана се обадох на най-добрата си приятелка Наоми, за да ѝ съобщя новината. Тя беше най-старата ми приятелка от Уитби и най-добрият човек, когото познавах. Бе до мен в продължение вече на тридесет години, в добри и лоши времена. Винаги можех да разчитам на нея. Тя беше моята опора.

Но тя не вдигаше.

Опитах отново. Обаждането се прехвърли директно към гласовата поща. Не си направих труда да ѝ оставя съобщение, защото знаех, че нямаше да го прочете. Според Наоми, само хората със стационарни телефони и добри спомени от времето на модемите за интернет все още проверяваха гласовите си съобщения. Всички останали просто очакваха неизменното писмено известие, което аз, разбира се, изпратих три секунди по-късно.

Обади ми се, когато си свободна. Имат добри новини.

Всичко е наред, казах си, тя очевидно бе затънала до ушите в задачи, както обикновено. Сигурна бях, че и за мен би важно същото, ако също имах съпруг, двама шестгодишни синове, близнаци, и две кучета с имена Сид и Нанси, с които да се занимавам. На хартия животът на двете ни просто нямаше начин как да бъде по-различен. Тя беше комуникативна, артистична, отглеждаше домашни кокошки, беше майка и имаше татуировки, докато аз едва можех да нарисувам кръг, дори не си бях пробила ушите и живеях сама. По всички правила приятелството ни не би трябвало да просъществува, но някак си бе оцеляло. През втората ѝ година в университета в Уестминстър, студентката по изящни изкуства Наоми се сгоди за Филип, докато аз все още пиех шот след шот в общия студентски бар и носех джинси с ниска талия, които в момента не бих могла да намъкна по-нагоре от прасците си. На двадесет и девет все още събирах троха по троха депозита за миниатюрния ми едностаен апартамент, докато Наоми щастливо хранеше кокошки в извънградската си къща съвсем близо до Уитби. На тридесет и пет, докато аз се борех да получа повишение, тя водеше битка да забременее. Десет години, едно огромно повишение и две

момченца близнаци по-късно и двете се намирахме точно там, където бихме искали да бъдем. Тя ми липсваше, въпреки че идваше в Лондон три-четири пъти годишно. Мисля, че дълбоко в себе си все още копнеех за студентските ни години. Животът тогава бе толкова забавен. По дяволите, дори аз бях забавна! Напоследък между работата, сметките и монотонността на ежедневието, не ми оставаше кой знае колко време за забавления.

Когато светна зеленото човече, аз се втурнах да пресека пътя и се отправих директно към метростанция Олд Стрийт, захвърляйки празната чашка от кафе и скапаната ѝ капачка в кошчето отпред. Както обикновено, вътре беше претъпкано с море от жалки хора, отиващи на работа, маркиращи сините си пътнически карти и движещи се забързано през бариерите. Поех си дъх през устата, когато се озовах притисната към някакъв мъж, който вонеше на бира и нелекувана инфекция. И все още ми оставаше цял час, докато стигна у дома, в моя ипотекиран до спукване едностранен апартамент с очарователната гледка от спалнята ми към рибарския микробус на съседа Пит. Понякога си мислех, че би било по-лесно, ако живеех в центъра на Лондон, като някои от по-младите служители в офиса, но тогава си спомнях, че бях на четиридесет и пет и по-скоро бих предпочела да живея в рибарския микробус на Пит, отколкото да се занимавам със съквартиранти.

Метрото стигна до Еджуеър и опитах да набера майка ми на мобилния. Не бях говорила с нея от две седмици. Тя също не ми вдигна. За разлика от Наоми, Памела Смолс нямаше нищо, с което да се занимава, ако не броим „харесването“ на снимки на непознати хора във Фейсбук без причина като разумно прекарване на времето. Ако не беше това, тя вероятно прекарваше време с Дерек или Джордж, или някой друг мъж, с когото излизаше напоследък – вече не можех да им запомня имената. Дори на шейсет и четири (въпреки че трябва да призная, че изглеждаше младолика), тя не беше отказала от идеята да намери Единствения, дори и този единствен все още да живееше врата до врата със своята осемдесетгодишна майка (да, към теб

гледам, Джордж!) и да се интересуваше активно от отглеждане на патици. Май когато овдовееш на петдесет, разполагаш само с един от два избора: да се надяваш, че ще бъдеш отново щастлива с някого или да останеш сама през остатъка от дните си. Мама и татко се бяха оженили, когато са били на осемнадесет, а аз съм се родила десет месеца по-късно. Майка ми не бе оставала истински сама и за ден през своя живот. И въпреки това не можех да повярвам, че все още нямах на кого да се похваля за своя невероятен ден, който сега, когато се замислех за това, не ми се струваше чак толкова страхотен, колкото отглеждането на патици. Тук определено ти печелиш, Джордж.

Подразнена от това, на път за вкъщи се отбих през Теско Експрес* за някакво вино и бутилка с вода, за да допълнят огромната порция тика масала**, която възнамерявах да поръчам от ресторанта „Старият Делхи“ на главната. Да, това не беше особено изискано ястие, но и поносимостта ми към подправки бе ужасяващо ниска. Веднъж бях вечеряла във фюжън ресторант, където погрешка си бях поръчала пикантен Пад Тай. След третото набождане с вилицата, потопих целия си език направо в чашата с вода и го оставих там, докато мъжът, с когото бях излязла на среща, на практика не осъзна, че май не бях подходящата за него.

Щом най-накрая се прибрах у дома, побързах да изритам обувките си настрана и влязох направо в кухнята, където се заех да избърша с гъбата петното от кафе по предната част на палтото си. Кухнята ми беше по-разхвърляна и непочистена, отколкото би трябвало. Живеех сама, без домашни любимци и не събирах често гости, така че наистина нямах извинение да живея като осемнадесетгодишен младеж, който най-накрая

---

* Верига малки английски супермаркети, ръководени от бранда Tesco. – Б. пр.

** Популярно ястие с пилешко месо, ориз и паста от пикантни подправки като куркума, синап, кориандър, кимион, джинджифил, лют червен пипер, черен пипер, чесън, създадено във Великобритания по индийски традиции. – Б. пр.